

Ljungblommor och andra blad : urval för skolorna

Topelius, Zacharias,

81 A Br.

Ljungblommor och Nya blad

af

Z. TOPELIUS.

Urval för skolorna.

Helsingfors,
G. W. Edlunds förlag,
1883.

Pris: 50 penni.

Sv. Saul.

Vitt.

Sv.

(Bv)

o

Pjungblommor och Nya blad

af

Z. TOPELIUS.

Urval för skolorna.

Helsingfors,

G. W. Edlunds förlag,

1883.

Ungdommens

Z. TOPELIUS.

Helsingfors,

Bufvudstadsbladets tryckeri,

1883.

Sången.

Så är sagan nu om sången,
Så det ädla Suomifolket,
Så den wise barden säger:
Sången är af sorg upprunnen,
Men af sång är glädje wunnen.

Långt i fjerran ödemarkens
Windomfusade, förgätna,
Sorgsna mo wid insjöns stränder
Och den höga åsens branter
Står en foja, gömd och ringa.
Låg är fojan, hög är furan,
Högt är forsens dån och mäktigt
Mer än alla menskotankar
Slår naturens stora hjerta.
Kunotar, den ädla sångens
Höga moder, bor i fojan,
Sångens moder, sångens dotter,
Bor allena, bor i armod,
Bor i sorg och bor i längtan,
Sällare än lyckans skötbarn,

Rikare än kungadöttrar,
 Icke heller alltför ensam.
 Många spår till kofjan leda,
 Lätta spår, som wända tyngre
 Med ett swifet hopp tillbaka.
 Kom en dag en munter yngling:
 „Frid med dig, du fångarmoder,
 Diktens ädla fostrarinna!
 Långe dina spår jag följde,
 Sökte dig i stadens wimmel,
 Sökte dig i bygdens lefar,
 Sökte dig i tårnans löjen
 Och wid bågarns rand förgåfves.
 Nu, o moder, ett mig lofwa:
 Lär mig fångens gudagåfwa!“

Runotar, den ädla fångens
 Höga moder, log och sade:
 „Sann du icke mig i staden,
 Ej i bygdens glada lefar
 Ej i tårnans lätta löjen
 Och wid bräddade pokalen,
 Hvarför kom du hit till öde
 Tuswans ljung och wågens flöde?“

Sade ynglingen: „O moder,
 Wid din hård will jag förblifwa,

Dina furor will jag slöjda,
Tusen år jag stumt will lyfsna
Här på dina tusen fånger
Och den första och den sista
Djupt uti mitt minne rista."

Sade fångens wisa moder:

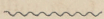
"Tusen år kan du förblifwa,
Tusen fånger kan jag gifwa,
Och den första och den sista
Kan du djupt i minnet rista,
Och dock kan jag dig ej lofwa
Sångens goda gudagåfwa."

Sade ynglingen bedröfwad:

"Öppen är min själ, mitt öra;
Hwad skall jag, o moder, göra?"

Sade Runotar, den wisa:

"Gå allen i ödemarken,
Göm en sorg uti ditt hjerta,
Då skall fången ro dig gifwa,
Sjelsmant dina läppar lifwa.
Sången är af sorg upprunnen,
Men är fångens gåfwa funnen,
Si, då är din sorg förswunnen
Och odödlig glädje wunnen."

Einmal will ich dich
sehen, du bist so schön
wie ein Stern im Himmelszelt
dein Lächeln ist mein Heil
dein Blick ist meine Welt
dein Mund ist ein Paradies
dein Herz ist ein Geheimnis
dein Name ist ein Lied
dein Bild ist ein Bild
dein Geist ist ein Licht
dein Sinn ist ein Sinn
dein Will ist ein Will
dein Thun ist ein Thun
dein Sein ist ein Sein
dein Leben ist ein Leben
dein Tod ist ein Tod
dein Alles ist ein Alles
dein Nichts ist ein Nichts
dein Ewiges ist ein Ewiges
dein Ewiges ist ein Ewiges

Naturen och Lifwet.

Winterwisa.

Wind och hwita wågor
Stredo nyså på sjön;
Blåa bryggor blänka
Nu fring öde ön.
Smidig skida skön
Öfwer slätten slinter,
Wacker är vår winter,
Och så frisk är snön.

Det är skarpt i sfogen,
Der jag går i dag;
Rim i håret hänger,
Som en björn är jag;
Sugger friska tag,
Och den gröna granen
Faller, hwit om mahnen,
För min hysas slag.

Och så kort är dagen,
Mon är så allen;

Furans skugga väger
 Till en jette ren.
 På dess mörka gren
 Hänger månens skifva,
 Och på fält och drifva
 Lyser stjernans sken.

Nu så går jag åter
 Fri och glad och ung
 Till min trefna hydda,
 Der jag sjelf är kung.
 Sjung en visa, sjung!
 Sjung hur skidan slinter
 I den vackra winter
 Öfver snöig ljung!

Respolfska.

Klang, min vackra bjellra, i den sena qväll!
 Spring, min raske fåle, öfver mo och fjell!
 Hemåt ila vi med vindens snabba fart,
 Der så hvila vi i mjuka armar snart,
 Och vår lycka ingen må förtycka.
 Alla qvällens norrsken skämta der i skyn;
 Alla fälla minnen skämta för min syn;
 Klang, min vackra bjellra, i den sena qväll!
 Spring, min raske fåle, öfver mo och fjell!

Hemåt ila wi med windens snabba fart,
 Der så hwila wi i mjuka armar snart,
 Och wår lycka ingen må förthycka.

Kratsch! det sprakar nog en frost i björk och tall.
 Kratsch! ett brak i skogen bådär furans fall.
 Granens långa skuggor darra lätt på snön;
 Yfwig är dess pels, och hwarje qwist är grön;
 Skogens kung är ewigt ung och fager.
 Tusen, tusen stjernor gnistra i hans hår;
 Ingen kung på jorden sådan krona får.
 Kratsch! Det sprakar nog en frost, etc.

Hej, galopp! det går på in sjöns silfwertak,
 Hejda loppet ej för hwarje liten wak!
 Långa, djupa fjärdar brusar under oss;
 Många ljufwa werldars ljus i stjernors blos
 Backra glimma öfwer isens strimma.
 Höjden är så klar, och klart är djupet ock;
 Dö, det är wisst godt, men bättre lefwa dock;
 Hej, galopp! etc.

Klang, min wackra bjellra, gladt i qwällens ro,
 Spring, min raske fåle, öfwer fjell och mo!
 Första morgonstråle randas i wårt hem;
 Alla skogar småle, och wi le åt dem;
 Om wi stjelpa, det kan ingen hjälpa.
 Syns ett ljus ej glimma i den mörka däl?
 Är det hemmets skimmer eller stjernans eld?

Klang, min wackra bjellra, gladt i qwällens ro!
 Spring, min rasfa fåle, öfwer fjell och mo!
 Första morgonstråle randas i vårt hem;
 Alla skogar småle, och wi le åt dem;
 Om wi stjelpa, det kan ingen hjälpa.

Wår luft.

Der fusar en storm öfwer sjöar och land,
 Och han skingrar den wintriga sky.
 Han bräcker de brusande böljornas band,
 Och han hådar, att werlden är ny.
 Hur han hwiner med magt uti tackel och tåg!
 Hur han hwirflar i drifwornas flock!
 Och han fläktar i ynglingens fladdrande hår,
 Och han leker med tärnornas lock.

Det dagas i nord, och det lösas i lund,
 Och det qwittrar i grönskande dal;
 Der duggar en dagg uti morgonens stund
 Öfwer ängarnas möjade sal.
 Der är lif, der är ljus, der är glans, der är sång,
 Der är helsta och strålande ro,
 Och hwar sorg du begrof uti drifswan engång
 Som en blomma i wåren skall gro.

Wäinämöinen's sofsång.

(Efter Kalewala).

Då hof gamle Wäinämöinen
 En engång sin stämma opp:
 Sell dig, måne, i ditt lopp!
 Sell dig, hulda sol, som randas
 Lika skön för allt, som andas,
 Lika rik för allas hopp!
 Liksom winterns silfwerdufwa,
 Sorgsen du i natten dök,
 Men som vårens gyllne gök
 Steg du glad ur klippans grufwa.
 Kom ännu hwar morgonstund,
 Att vår lefnadsdag förlyfwa,
 Och i jena qwällens blund
 Lys ännu på grafwens tufwa!
 Bringa kraft, och bringa frid!
 Wandra lycklig, wandra blid,
 Och fullända stor din bana
 Under himlens högblå fana,
 Segerrik i ljufets strid!

I m a t r a.

Här. Ha. Saimas.

Murar. Fängslat.

Öförwägne.
 Wattenandar.
 Här. Har. Gamle.
 Wäinämöinen.
 Sprängt. Med. Sängen.
 Wäldets. Portar.
 Ilmarinens.
 Slägga. Semnat.
 De. Förtrycktes.
 Wäg. Till. Frihet.
 Och. Förlöste.
 Fångar. Störta.
 Rytande. Af.
 Segerglädje.
 Öfwer. Sjettrar.
 Hän. Mot. Hafwet.
 Till. Ewärdligt.
 Föredöme.
 Till. Friborna.
 Finlands. Fägring.

Ödemark.

Så långt som wandrarns öga når,
 Ses ej af menskor mer ett spår,
 Och stum, i enslig storhet
 Den öde mon högtidlig står.

Den bruna ljung, med rödt bestänkt,
 Sin matta öfwer sanden hängt,
 Och glesa jettefuror
 På den sin mörka skugga sänkt.

Alart blänker mellan wass och rö,
 Der alla wilksna windar dö,
 Det lugna, swarta wattnet
 Af en förgäten, namnlös fjö.

En sorglös, aldrig jagad and
 Allena plaskar wid dess strand;
 Den stilla ytan krusas
 Af rudans lätta lek ibland.

I fjerran stadnar blicken mot
 En skroflig ås, betäckt med sot,
 Och murkna stammar stupat
 I gula gungstyn wid dess fot.

Det är så tyst, så tyst på mon.
 Då hwisslar hjerpens gälla ton,
 Och åskan börjar mullra;
 I tunga skvar nalkas hon.

En blygt slår ned; en liten eld
 Har blossat upp i enslig däl;
 Han slexer med sin tunga
 En hög af barr, från furan fäld.

Snart, snart är mon af lågor röd;
 Nu hwirflar allt i rök och glöd,
 Och ljungen står i flammor;
 Blott furan trotsar eld och död.

I morgon ses från skogens bryn
 En svart och spöklik ökensyn;
 Men, fastän swedd wid roten,
 Står furan lika stolt mot skyn.

Sjusterflamman på sjön.

Ensliga ljus
 Sjerran i aftenens sus,
 Långt på den speglande fjärd,
 Klart uti skuggornas werld!
 Swarför winkar du mig,
 Höstliga flamma, till dig?
 Ensliga lilla,
 När jag dig ser,
 Glad är mitt hjerta, men sorgset än mer.

Glimma ännu!
 Sjustrarens flamma är du.
 Skön som en dröm från det blå,
 Trolös, men älskad ändå,
 Väcker du seglarn och bryr,
 Tjusar och frestar och flyr.

Glimma, o glimma!
 När jag dig ser,
 Gladt är mitt hjerta, men sorgset än mer.

Sylvias wisor.

1. Sylvia.

Hvem är du, fria och klara ton,
 Som går i skog och i dalar,
 Som ljuder långt ur den öde mon
 Och högt ur skvarna talar;
 Som hwiskar sakta i windens sus
 Och dånar mäktigt i vågens brus
 Och som mitt hjerta hugswalar?

Jag är en fågel i lustens sal,
 Som lyfter högt mina wingar;
 Jag är en wind öfwer berg och dal,
 Som lätt i topparna swingar;
 Jag är en wåg i den klara wif;
 Jag är en engel från himmelrif,
 Som alla forger betwingar.

Jag är den smältande silfversång
 Från vårens dallrande strängar;
 Jag är den klaraste källas språng
 Ur skogens mjukaste sängar;

Jag är den swala, den friska röst,
 Som wäller upp ur naturens bröst
 Med doft ur blommande ängar.

Jag smyger stilla till sorgens stig
 Och smärtans ensliga tårar,
 Jag hwiskar sakta: kom ut till mig
 Och tro på kommande wårar!
 Jag har en fröjd för ditt fria wal,
 Jag har en läkdom för hwarje qual,
 Som än ditt innersta sårar.

Kom ut till mig, du förgråtne wän,
 Till wår och frid och försoning!
 O, huru stor är Guds godhet än,
 Hur full af nåd och förskoning!
 Hur hög hans himmel! Hur blått hans haf!
 Hur grön, hur herrlig den jord han gaf
 Ds bleka blomster till boning!

Kom ut, kom ut och war fri och ung,
 Ty hoppets dagar de randas!
 Kom, war en fågel, som jag, och sjung
 Hur skönt det dock är att andas,
 Att andas ut i den gröna hamn,
 Naturens älskade modersfamn,
 Der ljus och skugga de blandas.

Ty wida werlden är fri och grön,
 Fast mycket twång bor derinne;

Och Finlands bygd är så rik och skön,
 Fast mycket armod wi finne;
 Och sängen strålar af glädje här,
 Fast litet swäfwande wemod bär
 Af wårens forthet ett minne.

Wårt sätt att glädjas är så engång,
 Det står ej mer till att dölja;
 Wi lärde det af vår fågelsång
 Och strandens hwiskande bölja.
 Ja, ja, det är litet sorg deri;
 Men Finlands bygd är dock glad och fri,
 Så länge hafwen den skölja.

2. Under rönn och syren.

Blommande sköna dalar,
 Hem för mitt hjertas ro!
 Lummiga, gröna salar,
 Der vår och kärlek bo!
 Soliga barn af lust och ljus,
 O, jag förstår ert tyfta sus,
 Blommande sköna dalar,
 Hem för hjertats ro!

Säll i syrenens skugga
 Söker jag här mitt hägn.

Könnarnas dofter dugga
 Finaste blomsterregn.
 Regnet flår ned i hjertats vår;
 Hela desz werld i blommor står.
 Säll i syrenens skugga
 Söker jag mitt hägn.

Kom, du min vän i skogen,
 Kom, wid min sida sjung!
 Skogen är ewigt trogen,
 Våren är ewigt ung.
 Lifwet förgår som qvällens flått;
 Ewig är vårens andedrägt.
 Kom, du min vän i skogen,
 Wid min sida sjung!

Älskade blåa öga,
 Le som i forna dar!
 Låt hwita rönnen snöga
 Blommor på det som war!
 Skänk glad åt qvällens dagg din tår!
 Wakna på nytt till sol och vår!
 Älskade blåa öga,
 Le som forna dar.

Blommande sköna dalar
 Stråla af sällhet då;
 Klarare våren talar,
 Bättre wi den förstå.

Af stonen rodnar, wakan slår,
 Stilla en doft ur hjertat går;
 Blommande sköna dalar
 Stråla fällhet då.

3. Sommardag i Kangassala.

Jag gungar på högsta grenen
 Af Harjulas högsta ås;
 Widt skina de blåa watten,
 Så långt de af ögat nås.
 Af Längelmänwefis fjärdar
 Der skimrar ett silfwerband,
 Och Koines älsfliga wågor
 I fjerran kyssa dess strand.

Och blått som en älsflings öga
 Och klart som ett barndomshem
 Det gungande Wesijärwi
 Sig stilla smyger till dem,
 Och hundrade war fimma
 Allt uti dess wida famn,
 Naturens gröna tankar
 I blåa wågornas hamn.

Men rundt kring de täcka stränder,
 Stå furor i dystert frans,

Alltfom den wise betraktar
 De jollrande barnens dans.
 Och skördarnas tegar luta
 Mot dem sin böljande kind,
 Och ängarnas blommor andas
 Sin doft i sommarens wind.

O hur det fattiga Finland
 Är rikt på skönhet ändå!
 O hur af guld och af silfwer
 Dock stråla dess fjöar blå!
 Här ha i sorg och i glädje
 Sin lyra fångerna stämt
 Och härma i stilla gungning
 De klara fjöarnas skämt.

Jag är blott en liten fågel
 Med späda wingar och små;
 Men wor' jag en örn i molnen,
 Jag flöge högt i det blå
 Och flöge och flöge wida
 Allt upp till Guds allmagts thron
 Och sjönke i säll tillbedjan
 Och qwittrade så min ton:

Du helige himlens Herre,
 Hör lilla fågelens bön:
 Ack, hur är din jord så ljuslig!
 Hur är din himmel så skön!

O, låt våra fjöar stråla

Klart uti vår kärleks brand!

O, Herre, lär oss att älska,

O, lär oss att älska vårt land!

6. Skördefolket.

Nu låt sorgen fara,

Låt bekymret rymma,

Sjunga moln den klara

Af tonsolen skymma;

Rom, så låt oss swinga,

Nu så ha wi wingar,

Rom, låt oss i ring fring björken ta.

Alla fåglar sjunga,

Sjunga hi hej,

Alla toppar gunga,

Gunga hej sej!

Rom, så låt oss swinga,

Nu så ha wi wingar,

Rom låt oss i ring fring björken springa.

Bort med liar, wefwar,

Bort med suck och möda,

Alla löjen lefwa,

Alla qwal är' döda.

Bort med sorgsna miner,

Bort med gråt och grin, när
 Afstonsolen skiner fin och klar.
 Alla skogar dansa,
 Dansa hi hej,
 Alla ängar fransa,
 Fransa hej sej!
 Bort med sorgsna miner,
 Bort med gråt och grin, när
 Afstonsolen klar på ängen skiner.

Sorgen är en tjuf,
 Hon skall i toppen hänga;
 Glädjen är så ljuf,
 Han skall i dansen swänga.
 Sörj ej morgondagen!
 Här i gröna hagen
 Hoppet och behagen bygga bo.
 Alla dalar grönska,
 Grönska hi hej,
 Alla hjertan önska,
 Önska hej sej.
 Sörj ej morgondagen!
 Här i gröna hagen
 Blommar hoppet friskt och le behagen.

Kom, min wackra, trogna,
 Kom, min hjertans kära!
 Hoppets fält de mogna,
 Kom, att axen skära!

Solen sjunker stilla ;
 Kom, min wackra lilla,
 Kom, åt hjertats ljuswa willa le!
 Klara stjernan brinner,
 Brinner hi hej,
 Och vårt lif förswinner,
 Swinner hej sej.
 Solen sjunker stilla,
 Kom, min wackra lilla,
 Kom, att le åt hjertats ljuswa willa!

10. Wären och Sylvia komma tillbaka.

Jag kommer ändå, jag kommer nog
 Allt i den strålande wår,
 Så wisst som träden löfwas i skog
 Och hafwet i wågor går.
 Jag kommer till dig i lust och nöd,
 I sorg och glädje,
 Med längtans glöd;
 Jag kommer i fjerran blå
 Till dig, mitt hemland, ändå!
 Ändå! Ändå!

Jag sjunger för dig i wärens glans,
 Som fordom, min silfwer-ton,
 Liksom der aldrig en fara fanns

Vid grönskande vårens thron.
 När himmelen mulnar långtifrån
 I mörka åskor
 Och stormars dån,
 Jag aftar dock ej derpå,
 Jag sjunger för dig ändå!
 Ändå! Ändå!

Jag är den minsta af vårens slägt,
 Som qwittrar i skog och mark;
 Min röst är en blommas andedrägt,
 Men ingen är dock så stark.
 Ty sorg och fara och nöd och strid
 Och hat, som grumlar
 Ett hjertas frid,
 Allt, allt skall till sist förgå,
 Men våren sjunger ändå,
 Ändå! Ändå!

Jag sjunger den sång, som ej förgår,
 När dagens röster dö ut.
 Så länge på jorden ett hjerta slår
 I lifwets korta minut,
 Så länge dallrar naturens röst
 Ur vårens dofter
 I mensfors bröst;
 Och sorger och fröjd förgå,
 Men Sylvia sjunger ändå,
 Ändå! Ändå!

Du sorgsna hjerta, kom ut till mig
 I strålars och blommors frans,
 Och tappa din sorg på vårens stig
 Som dimmor i morgonglans,
 Och hvilade som jag i naturens famn,
 I ängens grönska,
 Och lundens hamn,
 Och sjung, när stormarna gå,
 Din ljusva kärlek ändå,
 Ändå! Ändå!

Ly vågorna somna i lifwets sjö
 Och solen i stjärn går,
 Och vårarnas hulda döfter dö
 Som tankar i ungdomsår;
 Men högt öfwer dagens sorg och flärd,
 I morgonstimmret
 Af hoppets werld,
 Der sjunger i himlens blå
 En liten fågel ändå,
 Ändå! Ändå!

13. Sylvias morgonvisa.

En liten fågel fjerran
 I himlens sky är jag,
 Kan endast prisa Herran
 Och båda vårens dag.

En stråle sol är all min fröjd,
 Men alltid sjunger jag så nöjd
 Min glada morgontvifa
 För Gud i himmelshöjd.

När höstens skyar mulna
 Och stormens winge gnyr,
 När björkens lockar gulna
 Och solens strimma flyr;
 Då flyger jag blott högre än
 Till södern och min sol igen
 Och helsar åter lycklig
 Den nya morgonen.

Du själ, hwars suck förklingar
 I jordens låga dal,
 Lyft dina fåglawingar,
 Som jag, mot himlens sal!
 Långt under dig blir sorgen qwar,
 Men ofwan dig är himlen klar,
 Och äfwen du skall sjunga
 Och båda wärens dar.

Den bortresandes waggång för hafwet.

(Ur Winterqwällar II.)

O du fria, stolta haf,
 Allas wäg och ingens slaf,

Du, som famnar utan gräns
 Jordens rand och himmelens!
 Jag har sett din wåg i fragga
 Bräcka köl och dränka slagga;
 Jag har hört i natt och höft
 Som en åskas dån din röst.

Men nu slumrar du så fäll
 Som ett barn i rosig qväll,
 Och nu gömmer du ditt swall
 I den glittrande kristall.
 Sof, mitt haf, på silkeskuddar,
 Vär oss långt från hemmets uddar,
 Vär oss kärligt i din famn
 Till en fjerran, ofänd hamn!

När du waknar upp i brus,
 Badande i morgonljus,
 Sänd en solig bölja då
 Till mitt hjertas land också!
 Söf dess sorg och sjung dess fröjder,
 Wattna dalar, spegla höjder,
 Smält i silfwer wid dess strand,
 Kyss, o, kyss mitt fosterland!

Sulnatten.

Nu börjar den snöiga stormen sin färd
 Åring dalar och fjell uti norden,

Och brasan hon fladdrar i flammande härd,
 Och ljusen de brinna på borden.
 Ty julen är kommen, den älskade gäst,
 Han kom ifrån himmelen neder;
 Den fattige reder sin stuga till fest
 Och halmen på tiljorna breder.
 Guldblockliga små
 Så väntande stå,
 Och flockorna ringa
 Och bjellrorna gå.
 O, juletid!
 O, barndomsfrid uti nordnen!

Stjergosfarne.

- a) Wi sutto i mörkret förthngde af qwal,
 Wi suckade sorgsna och tunga:
 När låter du, Herre, i skuggornas dal
 Ditt anletes herrlighet ljunga?
- b) Och Herren, han sände sin ewiga skatt,
 Han sände oss hoppet i nöden;
 Ty ljuset är födt i den mörkaste natt,
 Och lifwet har uppstått ur döden.
- c) Wi sågo det gry
 I Bethlehems sty,
 Wi tända vår stjerna
 För städer och by.
 O, juletid!
 O, barndomsfrid uti nordnen!

Rör.

Nu bygger den frostiga vinter sin bro
 På sjöarnas blånande watten;
 Den frustande fåle med klingande sko,
 Han ilar till kyrkan i natten.
 Långt lin will han åka, det bästa i byn,
 Och ungmön hon rodnar wid färden,
 Och stormarna hwina wid himmelens bryn,
 Och isarne braka på fjärden.
 Men strålande skön
 I psalmer och bön
 Står kyrkan der borta
 På kullen wid sjön.
 O, juletid!
 O, barndomsfrid uti norden!

 Bittida i skog.

Ett rosendesken
 Det glimmar på gren,
 Och daggen har fallit
 På tufwor och sten,
 Och luften är swal
 I skogarnas sal,
 Och fåglarna qwittra i björk och al.
 På axeln jag kastar mitt trogna gewär,
 Sex liljekonvaljer des's mynning bär.

Der horta wid strand
 Af vågornas rand
 Der glimmar en ruta
 I morgonens brand,
 Och röken i byn
 Han stiger mot skyn,
 Som menniskböner mot himlens bryn.
 Lätt wa'nar en bligt ur mitt blommiga rör,
 Och berget mig svarar, och skogen hör.

För lek och för hot
 Wid furornas rot
 Flyr tufvornas tjäder
 I hast för min fot.
 Den rädda må fly,
 Jag riktar mitt bly
 Mot örnen, som seglar i himlens sky.
 Från soliga höjder, fri, trofsig och ung,
 Fall stolt uti blommor, du molnets kung!

Wid tjärdalen.

Tre nätter wakade fader min
 Wid dalen i öde skogen.
 — Nu, kära gosse, lägg det på sinn:
 En stund jag slumrar på mossen in;
 Så mins, att du wakar trogen!
 — Sof godt på mossen,

Min fader kär!
 Nog wakar gossen
 Till morgon här.
 Vita på mig!
 Sag wakar för dig.

Min fader sof på sin tufwa godt,
 När dalen rök uti natten,
 Och skogen stod som ett jetteslott
 Med höga torn wid hans örongott;
 Lätt susade forsens watten.
 Och månen hängde
 På granens gren,
 Och sjön förlängde
 Hans gula sken.
 Vita på mig!
 Sag wakar för dig.

Då föll ett flor öfwer granens stam,
 Likt glänsande silfwerdimma.
 Der trädde något ur skuggan fram:
 En hwit, en leende flicka samn
 På månens drömmande strimma.
 Hon stod mig nära
 På ljungens bädd!
 — Min gosse kära,
 War icke rädd!
 Vita på mig!
 Sag wakar för dig.

Hon fylde handen med snöhwitt stoft
 Från rönnens sagrafte blomma,
 Hon strödde wälluft i skogens loft;
 Jag såg en drifwa af blomsterdof
 Och kände ögonen skumma.

— Hur är min gösse

Så trött, så trött?

Sof på din mossse,

Sof sött, sof sött!

Vita på mig!

Jag wakar för dig.

Just när de ljufliga ord hon sagt,

Jag hörde fader min banna:

— Upp, lata gösse, är det din wakt?

Se, solen stiger i morgonprakt,

Och elden hotar att stanna. —

Nattdimman flydde,

Men än ett sus

Mig swel och brydde

I forsens brus:

Vita på mig!

Jag wakar för dig.

Särkröster i Maj.

O du lummiga lund!

O du skuggande skog!

O du äng i din älskliga wår!
 Gjusf är rosornas röst,
 Sag förnimmer den nog
 Och jag liljornas löjen förstår.

O du wänliga wif
 Med din speglade sky,
 Med din silfweromstrålade strand!
 I din glimmande glans
 Runor randas och sky,
 Sag dem läser i lugnet ibland.

O du seglande swan,
 O du sångare fäll,
 Du som sjunger i skimrande sjö!
 I din sång är ej sorg,
 Och ditt qwal har en qwäll;
 Mina sorger din sång skall förströ.

Går en wind öfwer wåg,
 Öfwer grumliga grund,
 Öfwer böljorna brusar en by,
 Då ler wårsol på wif,
 Stillar stormen på stund,
 Och de fladdrande fläktarna sky.

Th hwar winter har wår,
 Och ett hopp har hwar höst,
 Och all midnatt i morgon förgår.

Sag will tro på en sol
 Och på rosornas röst
 Och på ängarnas älskliga wår.

Miranda.

Det war Miranda, skön och stolt och ung. Den mig will få, skall wara mer än kung. Och han skall ha ett rike mera stort, än man förut på wida jorden spört.

Hon red i wåren ut, i morgonglans. Nu will jag binda mig en myrtenkrans och kasta den i wida werlden ut och skåda hwem som finner den till slut.

Så kom der kejsaren af Österland, fann kransen, tog den wackra i sin hand och lade den för stolta flickans fot och sade: tag mitt kejsardöme mot!

Omäteligt det är, mitt wida land, oräkneligt mitt folk som hafwets sand, och mina slott med port af ädelsten stå glimmande som guld i solens sken.

Miranda sade: alltför litet är ditt kejsardöme; större jag begär. För ringa, alltför ringa är din magt, och alltför arm är dina skatters prakt.

I wrede och förwåning bort han drog, den höge fursten. Dock Miranda log och slungade en krans af rosor ut. Nu will jag se hwem finner den till slut.

Så kom der jettestor med tunga fjät de höga bergens kung i majestät, tog kransen, lade den för flickans fot och sade: tag mitt kungarike mot!

Mitt rikes life aldrig varit sedd från solens uppgång till dess aftonbädd. Jag råder öfwer berg och skog och dal och dvergars skatt i diamanters sal.

Miranda sade: alltför ringa är ditt rike, herre kung, ty jag begär långt mer än fattiga juvelers tal och några tusen mil af berg och dal.

Förtörnad drog så bergakungen bort. Miranda log och knöt sig innan kort en krans af wattenliljor, som förut. Nu will jag se hwem finner den till slut.

Då steg ur hafwets bottenlösa djup dess jettekonung i en snäckas slup; tog kranzen, lade den för flickans fot och sade: tag mitt stolta rike mot!

Så långt som solen ser och vinden når, den blåa ocean i vågor går. Kom, blif dess drottning, tag dess rikdom all i perlers skrud på thronen af korall!

Miranda sade: icke är jag wan wid slika twättfat som din ocean, och mer än fattiga korallers skrud skall den förmå, som mig begär till brud.

Förgrymmad hafwets konung dök igen i blåa djupen. Dock Miranda än log stolt som förr och knöt en krans af ljung åt werldens rikaste och störste kung.

Då kom en yngling, arm på glans och gull, men med en barm af kraft och kärlek full, tog kranzen, lade den för flickans fot och sade: tag mitt unga hjerta mot!

Miranda sade: Österlandets pratt och bergens skatt och oceanens magt och kronor alla har jag stolt försmått, och du, du bjuder mig ditt hjerta blott!

Då sade ynglingen, så stolt som hon: Jag och ett rike har med gyllne thron, och det är hoppets rike utan gräns, det är en thron så hög som himmelens.

Allt, allt hvad jorden eger skönt och rart och himlen högt och hafwet underbart, och mer än kronors och jubelers praft, det eger den, som eger hoppets magt.

Då slog Miranda blyg sitt öga ner, besegrad, ej den spotska sköna mer, och hon, som stolt all verdens glans försmått, hon nöjdes med ett ädelt hjerta blott.

Mitt hjertas kung.

Gif mig en gosse, smärt och lång,
 Sifsom en gran i skogen,
 Med hurtigt skick och manlig gång,
 Och öppen blick och trogen.

Men gif mig ej

Ett konterfej

Af mjölk och bär,

Rokett och kär.

Gif mig en gosse, smärt och lång,
 Med hurtigt skick och manlig gång.

En arm af jern och mod i bröst,

En fri och solklar panna

Och eld i blod och klang i röst;
 En sådan är den fanna.
 Men för en wesk,
 En feg, en blek
 Med wæg i harm
 Bli jag ej warm.
 Nej, arm af jern och mod i bröst
 Och eld i blod och klang i röst!

Med högt af wrede purprad kind
 Skall han mot wäldet strida,
 Men ljuslig som en sommarwind
 Hugswala dem, som lida.

En frofig rygg,
 Som filar mygg,
 En kall, en snål
 Sag aldrig tål.

Han strida skall med purprad kind
 Och swalka som en sommarwind.

Ljus skall han älska. Der han går,
 Skall ingen falskhet swika.

En werld skall dagas i hans spår
 Och hwarje skugga wika.

Men en förläst,
 Förryckt och snäst,

Om än så lärd,
 Är mig ej wärd.

Ljus skall han älska. Der han går,
 En werld skall dagas i hans spår.

Den, som begär min fria hand,
 Skall frukta ingen fara,
 Skall blöda gladt för folk och land
 Och sig och mig förswara.

Ett hjeltemod
 Af drufwans blod
 Wid glaset blott
 Är mig för smått.

Den, som begär min fria hand,
 Skall blöda gladt för folk och land.

När skall jag dig, mitt hjertas kung,
 I wida werlden finna,
 Så stor, så stolt, så stark, så ung,
 Så wärd att hjertan winna?

För flärd och skal
 Är ej mitt wal.

O, hjerta, göm
 Din unga dröm!

När finner jag mitt hjertas kung,
 Så stor, så stolt, så stark, så ung!

Min moder.

Swär finns en kärlek, som intill döden
 Står oförändrad i alla öden,
 Som lif Guds engel oß öfwerwafar

Dch fordrar intet, men allt försakar?
 På denna jorden finns endast en:
 En moders kärlek är det allen.

Allt band är sjelfwisft, som hjertat binder:
 Den kys, som bränner på brudens kinder,
 Den hulda famn, som en syster räcker,
 Den späda arm, som oss barnet sträcker;
 Vår bästa vän har en lön sig drömt:
 En moder ensam har det förglömt.

När minnes hon i de långa åren
 Den tunga smärtan, den heta tåren,
 Sin ungdoms vår, som ej fås tillbaka,
 Och dagens möda och nattens waka
 För detta barn, som hon älskar mer,
 Ju mer hon allt för dess lycka ger?

Dch hwem kan gifwa, hwad hon oss skänker?
 Den första tanke, som barnet tänker,
 Den första bön, som dess läppar stamma,
 Den första kärlekens rena flamma,
 Den första maning för rätt och dygd,
 För sanning, frihet och fosterbygd!

Dch wi, hwad gifwa wi henne åter?
 Ack, mången sorg, som hon ömt förlåter,
 Vår swala kärlek, åt flera delad,
 Vår omsorg, ofta förströdd, förfelad.

Ej ens vår åsyn är hennes tröst:
Hon lemnas ensam i lifwets höft.

Och dock hon följer med fina tankar
Det wilkna barn, som i werlden wankar,
Och hennes bön, som en engels fackla,
Går klar framför oss, när stegen wackla,
Och lyser wägen med Kristi tro
Och banar stigar och bygger bo.

Wälsignad ware en sådan moder!
O, det är sötma i tårefloder,
Det är en huggnad för alla tider,
Att i det sjelfwiska lifwets strider
Få rota sig wid en sådan barm
Och af dess kärlek få kyskas warm!

Så löna, Gud, hwad ej wi förmådde!
Det war ditt frö hon i tiden sådde,
Det är din kärlek, den ewigt höga,
Som speglar sig i en moders öga,
Och därför känns som en sol gått ner,
När detta öga ej strålar mer

Fäderneslandet.

På hoppets dag.

Stig upp på bergen! Lifwets morgon randas,
Och dödens dimmor wika bort ur dalen;
Ty ungdom bor uti den luft du andas,
Och helsa bor i skummande pokalen.
Töm hoppets dryck! Med ingen sorg den blandas,
Och i dess sötma snart fördunsta qwalen.

Stig upp på bergen! Säg farwäl åt natten,
Hvars sista sky af morgonstormen jagas,
Hvars sista is förgås i wikens watten,
Hvars sista stjernas sken alltmer förswagas;
Och helsa dagens ljus, den ädla skatten;
Bed, att för land och folk det ock må dagas!

Bed, att så långt som Finlands bygder sträckas,
S frid dess skördar gro, i fröjd uppskåras;
Bed, att till lif dess alla blommor wäckas,
Att ingen må af dolda mattar täras;
Bed, att dess trogna hopp må aldrig gäckas,
Att aldrig må dess fasta mod förfäras!

Bed, att det dagas! Nu är natt och dimma
 Från fordomtid utöfwer månet finne;
 Bed, att de nya tidens morgonstrimma
 För oss må gry och ej i moln förswinne;
 Bed, att på våra furor sol må glimma
 Och sagan ensam gömma nattens minne.

Ty nu är vår, nu uppgår hoppets stjerna,
 En Maj för jorden och en Maj för anden;
 Nu redo fälten stå för korn och kärna,
 Och redo stå de unga bröst i landen.
 Der sås den skörd, som Finlands hopp skall värna;
 Der ljusnar dagen, och der brista banden.

Finlands öde.

Sigfrid Aronus var en man.

Wid Wandas bölja föddes han

I forna Wasatider.

Student på ljuset's höga ban,

Dyft hatten för den grå titan,

För wetenskapens weteran

I ledet, der du strider!

Det war hans säkra mästarhand,

Som mätte Lapplands öde strand

Och skref en gräns för polen.

Den första almanackan bar
 Hans namn i Sigismundi dar,
 Och nästan lika känt det war,
 Som stjernorna och solen.

Till stjernorna stod och hans håg,
 Och nattens stora bibel låg
 Uppslagen för hans aning.
 Der rullades för honom opp
 De dunkla menskoödens lopp
 Och kungars wåda, rikens hopp
 Och stora bragders maning.

Nu, trött wid mensfors kif och fjäs,
 Han mindes, att på Ekenäs
 Och himlens stjernor lyfte;
 Wardt alltså i sin lefnads qwäll
 En stjernekung i torstigt tjäll,
 En herde för i det minsta gäll,
 Som Swerges rike hyste.

Här satt han ofta stum, allen,
 Med kikan stödd på mossig sten
 Wid aftonrodnans flamma.
 Hans hår war hwitt, han hjesja kröft,
 Med tänka stort och blicka högt,
 Det war den idrott han försöft;
 — O yngling, sök densamma!

I aftonglansen blank och rik
 Låg för hans öga Bojo wif
 Med fjerran hwita segel.
 All Finlands skönhet log emot
 Hans lugna blick, inför hans fot,
 Och solen doppade sitt flot
 I Finska Wikens spegel.

Men ej hans tankar dröjde der.
 Från sol och wåg och strand och skär
 Han lyfte högt sitt öga
 Till qwällens tyfsta stjernesken,
 Som blinkade, först en och en,
 Så tusen och mångtusen ren,
 Ur dunklet af det höga.

Kom så den skumma nattens stund.
 An njöt hans öga ingen blund;
 Han sökte blott ett enda:
 Hans sista, största werk det war,
 Som ofulländadt än låg qwar
 I stjernornas och Guds förwar;
 Det wille han fullända.

Han stafwade den höga skrift,
 Som Herren Gud med silfwerstift
 På aftonhimlen ristat.
 Svar bokstaf tindrade så skär,
 Han sökte Finlands öde der;

Men gåtans nyckel fanns ej här:
Den hade Sigfrid mistat.

Han mätte, mätte, natten lång,
Planetens höga cirkelgång
Och zodiakens bana.
Förgäfwes irrade hans blick
Till rymdens minsta stjerneprick;
Ack, Finlands dunkla öde fick
Han ingenstädes spana.

Långt, syntes honom, ewigt långt
Från denna werld, som mäts så trångt,
Der swaga menskor andas,
Satt domens engel tyst och skref
Sitt Warde på det kungabref,
Der Finlands lott beseglad blef
För seklerna, som randas.

Sigfrid Aronus sänkte fromt
Sin blick från detta hwalf, så skunt
Och lysande tilllifa.
„Du himlens herre, sade han,
Jag är en swag, fåkunnig man,
Din skrift jag icke läsa kan,
Och mina synrör swika.“

Nu grydde morgonen. Man såg
En herdegosse, frisk i håg,

Sin hjord till bete drifwa.
 Han nalkades helt tyft på tå:
 „Se, stjernorna till hwila gå;
 Nu, fader, är det tid också
 Att dig till ro begifwa.“

Sigfrid, ur sin begrundning wäckt,
 Såg upp. Hvem talade så fäckt
 I ödets dunkla timma?
 Då såg hans siarblick en syn:
 Han såg från österns gyllne bryn
 En återglans af morgonsfyn
 I piltens ögon glimma.

Och det war blott en snabb minut,
 Men han dess mening tydde ut
 Och djupt sin hjesja kröfte:
 „Allsmäktige, hur underbar
 Din dolda wisshet skrifwit har
 I detta blåa stjernepar
 Det horoskop jag sökte!“

„Förklarad nu min gåta står;
 Den gamle siarn tröstad går
 Till ro ibland de döde.
 Mitt land! I dina söners wakt,
 I dina unga hjertans magt
 Har Herren all din framtid lagt,
 Och der står Finlands öde.“

Studentwisa.

Wi äro andens fria folk,
 Som, stolt att wara ljusets tolf,
 Skall ewigt kämpa för dess rätt,
 Kring werlden sprida det.
 I dag densamma som i går,
 Densamma efter tusen år,
 Drubblig står vår unga wakt
 Som sjelfwa ljusets magt.

Wi äro morgondagens slägt,
 Den nya tidens morgonwäkt,
 Som bryter genom natt och död
 Med omotståndlig glöd.
 Omäteligt vårt rife står,
 Ty hoppets wida werld är vår,
 Och vårt är allt hwad skönt och stort
 Ett menskohjerta sport.

Wi äro söner af vårt land,
 Det allt är lagdt uti vår hand,
 Det klappar i vårt hjertas slag,
 Af oss begär det dag.
 Och ingen, ingen swika skall
 Från fäders tid vårt ärfda fall
 Att rota ljusets fana stark
 I nordens ödemarf.

Vårt land, som wi åt ljuset wigt,
 Skall blifwa stort och ärorikt:
 Wi sjelfwe må förgätne dö
 Som wågen i desz sjö.
 Dy skuggorna förswinna här,
 Men anden, anden ewig är,
 Och ewig är vår unga wakt,
 Som sjelfwa ljusets magt.

Wasa Marsch.

I högan nord vår wagga stod
 Wid stormigt haf och skummig flod.
 Wi växte upp ur frostig bädd
 Som wintergran, i drifwor klädd.
 Han står så grön
 I hwita snön,
 Han reser stark
 Sin kronas park
 Ur armod och ur ödemark.

När våren kom med fågelsång,
 När solen glömt sin nedergång,
 När blomsterkrönt stod polens rand
 Och fritt war haf och grönt war land;
 Då blef vår håg
 Som strand och wåg,

Då wardt oss sagdt
 Att stå på wafft
 För lifwets och för ljusets magt.

Här är hwart fält af strider rödt,
 Här, här har Finlands lejon blödt,
 Här stod det stolt med ramen höjd
 I blodig sorg och segerfröjd.
 Här sjöng engång
 Dess bard sin sång
 Och, wäckt af den,
 Skall här det än
 Ur grafwarna stå upp igen.

Och hädan drog i fredens dar
 En stark falang med panna klar
 Till mensklighetens stora ridst
 Mot mörker, synd och död all tid.
 En lyra blef
 Wårt adelsbref,
 En wase huld
 Af ox i guld
 Har gäldat ljusets magt wår skuld.

Och Wasa gossar äro wi;
 Wårt namn skall ej förgätet bli.
 Wårt namn är stort och ärorikt;
 Till ädel bragd har det oss wigt.
 Det wigt wårt bröst

Att ärans röst,
 Det har oss dömt,
 Om wi det glömt;
 Det har mått högt det mål wi drömt.

Som tusen wågor sammangå
 String Finlands bygd i gördel blå,
 Så mötas hjertan, mötas namn,
 O, fosterland, uti din famn!
 Att bära gladt
 Din fanas skatt,
 Att kämpa med
 Ditt främsta led,
 War fädrens bragd och Wasa sed.

Wårt land! Wårt finska fosterland!
 Din fasta botten är vår strand;
 Så lär oss bli din starka wall,
 Som hafwets wåg ej bryta skall.
 Slå högt, vår barm!
 Wår stark, vår arm!
 Wår stor i skygd
 Af söners dygd,
 Wår höga nord, vår finska bygd!

Arbetaresång.

Arbetare äro wi alla med fröjd
 För Finland, vår älskade moder.
 Wi plöja desß åker, wi reda desß slöjd,
 Wi loda desß sjöar och floder.
 Wi bygga desß ro
 Med ära och tro;
 Vår moder skall icke i öknarna bo.
 Hon skall icke slafwa
 I mörker och nöd;
 Af oss skall hon hafwa
 Sitt redliga bröd.
 Arbetare äro wi alla med fröjd
 För Finland, vår älskade moder.

Vår moder är skön som den strålande dag;
 Hon hårdt till sitt hjerta oss sluter.
 Det klappar för oss och wi känna desß slag
 I lefnadens snabba minuter.
 Vår moder är huld;
 Wi gällda vår skuld,
 Wi kläda vår moder i perlor och guld.
 Fri skall hon sig sola
 I speglande sjö;
 För henne så skola
 Wi lefwa och dö.
 Vår moder är skön som den strålande dag;
 Hon hårdt till sitt hjerta oss sluter.

Finlands flagga.

Blås högt i wind, och fladdra fritt,
 Vår glada duk i blått och hwitt,
 Vår sköna framtids flagga!
 Flyg stolt och djersk ur hamnens bädd,
 I oceanens färger klädd,
 Till blåa böljors fragga!

Den lifsminut

Du wedlas ut,

Går Finlands namn

Från hamn till hamn.

Blås högt i wind och fladdra fritt,

Vår glada duk i blått och hwitt!

Vår duk är hwit! Han är för god

Att purpras med en fläck af blod,

Förrän i stridens timma.

Vår duk är blå! Han är för ung

Att swaja wissnad, gul och tung

I höstens bleka dimma.

Från wintersnö

Till blånad hjä

Vår flagga går

Till glans och wår.

Vår duk är hwit! Han är för god

Att purpras, förrän i stridens blod.

Swar finns ett land på jordens ring

Med haf uti och haf omkring,

Mer wärdt en flaggas ära?
 Ur hafwets barm wi wurit opp,
 Det är vår wäg, det är vårt hopp;
 Så må dess färg wi bära.
 Vår wagga låg
 Wid fjö och wåg,
 Vårt hela land
 Är strand wid strand.
 Hwar finns ett land på jordens ring
 Med haf uti och haf omkring?

Hwar finns en man i stormens hot,
 Som mera trygg gör an sitt stot
 Med sönderflitna segel?
 Hwar finns en köl, som skär så fri
 En ocean i raseri
 Och insjöns lugna spegel?
 För icke han
 En flagga an,
 Som dock är wärd
 Sin hedersgård?
 Hwar finns en man i stormens hot,
 Som mera trygg gör an sitt stot?

Så långt som stormens ande går
 Och hafwets blåa bölja slår
 Mot längst fördolda stränder,
 Till öknar i tropikens sol,
 Till isar wid den öde pol

Vårt hvita segel länder.
 Gå lifafå,
 Vår flagga blå,
 Från denna stund
 Kring jordens rund,
 Så långt som stormens ande går
 Och hafwets blåa bölja slår!

Blås högt i wind och fladdra fritt,
 Vår glada duk i blått och hwitt,
 Vår ädla, finsta flagga!
 Flyg ung och djerf ur hamnens bädd,
 I oceanens färger klädd,
 Till blåa böljors fragga!
 Den lifsminut
 Du wecklas ut,
 Går Finlands namn
 Från hamn till hamn.
 Blås högt i wind och fladdra fritt,
 Vår glada duk i blått och hwitt!

Islofsningen i Aleå elf.

Hvems träl är jag, att i min ungdomsstyrka
 Jag skulle blindt en ewig winter dyrka?
 Högbores son af Finlands blåa fjö,
 Fri föddes jag, och fri så will jag dö.

Min swälba barm i sent fördröjda wårar,
 Är han ej närd af fosterlandets tårar?
 Mitt unga strömdrag, sög det ej med lust
 Ur tusen ådror fosterlandets must?

Min djupa fåra, mina strida forssar,
 Som krossa allt hwad deras bana forssar,
 Är ej hwar flyktig droppe uti dem
 En dagg, ett regn, en perla af mitt hem?

Wälan, så will mitt land jag wärdig wara
 I sol och natt, i lust och nöd och fara.
 Man skall ej säga, att den finska elf
 Bär frie män och är förslafwad sjelf.

Framåt! Min wäg kan aldrig gå tillbaka.
 Hwi skulle jag minutens kraft försaka?
 Hwi skulle ej min jettestarke arm
 Med spända muskler bräcka isens barm?

Jag will ha lust! Jag will ha ljus! Mitt öde,
 Det will jag skapa sjelf med eget flöde,
 Och we den boja, som i wärens dar
 Än tynger på min jetteskuldra qwar!

Upp, mina bäckar, strömmar! Upp att wälla
 Med ungdomskraft ur landets moderfälla!
 Församlen eder i mitt stolta brus,
 Att kämpa gladt för sol och lif och ljus!

Ofs alla Finlands hundra strömmar följa,
 Till hafs gå Kemi, Sjos starka bölja,
 Den lugna Kyro, Kumos strida wåg
 Och Kymmenes och Wuoksens djerfwa tåg.

Och, samlade med fröjd kring deras fanor,
 Gå tusen bäckar sina skilda banor
 Till samma mål och kämpa oförsagdt
 Med tusen sjöars sammanflutna magt.

Wi skola se den mur, som ofs will stänga.
 För skola wi de fasta bergen spränga,
 Och den, som feg har lust att faran fly,
 Må dö som rännilu dör i kärrets dy.

Sömlös ryter i ljusnad majnatt
 Ämmäs bölja i snöhwitt swall.
 Öfwerlistad, men aldrig kufwad,
 Först förkunnar hon winterns fall.

Och då reser sig Koiwukoſki,
 Kastar trotsande bojan af.
 Klämd, förhärjad i tjugu forſar,
 Swindlar isen i Niskas graf.

Bred han kämpar mot Ahmas' bölja:
 Tornhög reser sig än hans praft.
 Fåfängt! Pyhä, som kölar bräcker,
 Pyhä krossar hans wilda magt.

Störtad, stönande, stupad, stormar
 Winterhären från fall till fall,
 Blundrar, flyende, qvarnens kuggar,
 Ladans förddar och strandens tall.

Slagen nalkas han Merikofsi.
 Se, då än vill han våga allt;
 Tornar skhögt de hvita murar,
 Ropar trotsigt åt floden: halt!

Swad! Den starke, som aldrig ryggat,
 Dulu, hejdas i loppet han?
 Blek förfäran stränderna griper:
 Wattens furste besegras kan!

We, i wanmagt böljorna häfwa,
 Silas slagne kring nejden ut.
 Fälten dränkas, gatorna sköljas,
 Floden stiger med hwar minut.

Då — i stunden af stum förfäran —
 Dånar isen med åstors knall,
 Och den dignande dammen vågnar,
 Brakar, brister för flodens swall.

I miljoner och än miljoner
 Hvita, skimrande spillrors tåg
 Skingras wäldiga winterhären,
 Att förgås uti hafwets wåg.

Rejden andas. Böljorna sjunka.
 Skummig går öfwer brusten damm,
 Fri och segrande, stolta floden
 Majestätiskt sin bana fram.

Och nu, min ädla, höga Suomimoder,
 Säg, är du nöjd med dina unga floder?
 Mitt hjerteblood, har det betalt ditt lån?
 Är jag nu värd att kalla mig din son?

Förstår du nu, att ingen winterdrifwa
 Skall ewig lag för dina böljor skrifwa?
 Som du, med täckelset af is uppå,
 War jag i djupet fri och warm ändå.

Dock, om mitt mod af farans njutning frofsat
 Och om min arm har alla bojor frofsat,
 För wärens anlet klär jag lagern af
 Och säger: det war Du, som segern gaf!

Det war Din sol, som isens murar bräckte;
 Det war Ditt regn, som mina strömmar wäckte;
 Det war Din kärlek, som har allt förmått,
 Och jag, — jag endast har min tid förstått.

Allt, som på jorden suckar högst och renast,
 O, wiste det, som jag, sin tid allenast,
 Det skulle dricka kraft ur ljusets mærg,
 Det skulle bryta mur och spränga berg.

Swems träl är jag, att i min ungdoms styrka
 Jag skulle blindt en ewig winter dyrka?
 Högboren son af Finlands blåa sjö,
 Fri föddes jag, och fri så will jag dö.

Septembernatten 1867.

I. Qwällen.

Hvad wisar flaggan? — Nord. — Hvad bådär skyn?
 — En afgrå mur af töcken stiger mulen
 Från hafwet och betäcker himlens bryn.
 Det blåser friskt, och vinden kännes kulen.
 — Min son, gå till ditt arbet! Rödja skogen,
 Och gärda tegen wid den nya logen;
 Wär framtids skörd han i sitt sköte bär.
 Kanste att Herren nästa år beskär
 Den kärna, som i år ej mer blir mogen.

Och återmannen gärdar mellertid
 Sin framtids skördar. Stundom ses han stanna,
 Mot gärdet stödd, med molnomtöcknad panna.
 Ju mera solen sänks mot westanlid
 Och vinden thnar af och himlen klarnar
 Och en försåtlig, häpen, frostig frid
 Liksom för nattens snara favor warnar,
 Dess mera sluten, ordlös, utan ljud,
 Hans tysta tanke stiger så till Gud:

Allsmächtige, är ditt förrådshus tömdt?
 Din kärleks rika, öfverfulla källa,
 Utur hvars spenar lifwets ådror wälla,
 Har denna arma, frusna nord hon glömt?
 Ur öfnens glöd, ur lågor, aldrig släckta,
 Der sanden bränner, hjordarne försmägta
 Och lotusblomman dignar, matt och bräckt,
 Sänd oss af nåd en enda wilsen fläkt,
 Att blandas ljum i denna luft af isar!
 Hwar döljer du ditt öga, sköna sol,
 Som med din stråle Herrens allmagt prisar?
 Se, töcknen storma hit från öde pol;
 De röfwa dina hulda läppars mamma,
 Och från din blick wälsignelsen de banna.
 Din kind är blek, ditt öga skymt af gråt,
 Du går, som förr, din konungsliga stråt,
 Men lifwet följer dig ej mer i spåren.
 Nu är det höst, och fälten ljuga wåren,
 Som wåren ljög, att wintern än war lång.
 Wårt hopp är barn och gubbe på en gång,
 Med ros på kinderna och snö i håren

. . . . Det klarnar. Utan sol! Ej nu, o Herre,
 Ryck slöjan från din himmels anlet af!
 En klarhet utan sol är nordens graf.
 Den tyfsta natten fina öknar spärre
 Med dubbla reglar. Bakom mörkret än
 Låt polens dimmor som en sköld oss täcka,
 Att icke nattens pilar oss förskräcka,

Att icke sorgens dag må oss uppväcka,
 Att icke stjernorna på himmelen
 Må se vår nöd och gråta öfwer den!
 Det lugnar. Ofta under lifwets strider,
 Hur ofta bådo wi ej denna bön:
 O Herre, gif oss lugn! — tilldessa omsider
 Hwar suck fann ro, hwar längtan fann sin lön.
 Men nu, o Herre, gif oss nu orkanen,
 Gif hellre stormen nu, som oceanen
 I skum förbyter och som furans grenar
 Likt blommor bräcker, — endast icke gif
 Oss lugnet nu! — Ty nu är stormen lif,
 Och lugnet är en bödel, som förstenar.
 Blås, kulna wind! Bewaka fältens skatt!
 Wi dö i armod, om du dör i natt

Vid dessa dystra tankar lider qvällen,
 Och döf för böner, domnar vinden bort.
 I norr en strimma klarnar innan fort:
 Hon växer fort, hon sammar stjernepellen
 I violett ses skifta himlens rand,
 Och jorden står tillreds för Herrens hand.

II. Natten.

Nu somnar solen i westerwågor,
 Nu kolnar dagen i qvällens lågor,
 Och mot den åldriga nattens murar
 Slår återswaltet af lifwets frågor.

Swad är i skapelsens ebb och flöde
 En blomsterlycka, ett menskoöde,
 Ett löf, som faller, ett folk, som stupar?
 Hvem räknar bubblor? Hvem mins de döde?

Och tusen är uti kamp för lifwet,
 Swad äro de, om, i stormen drifwet,
 Tillwarons flarn af en wåg fördränkes
 Och intet, intet är öfwerblifwet?

En magt allena med ewigt ankar
 Har lodat djupen i haf, som wankar;
 Desz wägar äro ej menskowägar,
 Desz tankar äro ej menskotankar.

Midtibland slägten, åt sjelfförwälda,
 Fåfänga forger och twifwel sålda,
 Står plötsligt Herrens, den Högstes, allmagt
 Och sträcker armen ur det fördolda.

Och wid hans åsyn förwandlas bergen,
 I djupens klyftor förfinar mären,
 Och jorden åldras liksom ett kläde,
 Och morgonrodnaden mister färgen.

Inför det hela, det ewigt ena,
 Omätligt stora, oändligt rena
 Förswinner grandet, förliser tanken,
 Den Onämnbare står qwar allena

— Gå, — säger Han till den starke anden,
 Som står osynlig wid himlaranden
 Och binder alla naturens krafter, —
 Gå, lös en härjare fri från banden!

Ty menskokrafter och menskosnulle
 Som gnistor fara i mörkret wille.
 Jag danat dem att min magt bewittna,
 Och se, de äro ej wittnesgille.

De hafwa skrifwit en lag för solen,
 De kufwat hafwen, de trotsat polen,
 De bundit jorden med kopparsjettrar,
 Men satt sig sjelfwa på kungastolen.

De gjort hwad aldrig war förr förnummet,
 De dödat tiden, förintat rummet.
 De säga: wi äro jordens gudar!
 Men deras werk skall förgås som skummet.

De må förnimma från urtid orden,
 Att min är himlen och min är jorden.
 De skola weta, att jag är Herren.
 Gå till dem alla! Begynn med nordnen!

Sagdt. Och Guds häröld, den starke anden,
 Svaras wingar slakta kring himlaranden
 Från solens uppgång allt till dess nedgång,
 Stod, snabb som tanken, i nordanlanden.

Och det war natt, och ett löf ej rördes,
 Ett moln ej skymde, ett ljud ej hördes.
 Blott från det rus, som förgiftat kornet,
 Ett stoj i natten af eko fördes.

De gröna fälten med ax, som gunga,
 De stodo lätta, de stodo unga
 I hoppets sägning, i tyst förbidan
 Att snart af himmelen mättas tunga.

Den starke engeln sin bana mätte.
 Hans blickar föllo på polens jette,
 Som i den ewiga köldens kula
 På gåtor ruswar. Han war den rätte.

Han hatar lifwet. Han är den döda
 Materiens förstfödda wedermöda,
 Förrän Guds lefwande ande rörde
 Wid tingens urkraft och lät den föda.

Med dubbla kedjor, af eld i grunden
 Och sol derofwan, han ligger bunden
 Och gnagar girigt på lifwets rötter,
 Till dess han ätit sig genom runden.

Guds engel löste hans dubbla fjetter.
 — Gå! — ljöd hans ord. — Du har trenne nätter
 Att härja jorden. Jag mätt din bana.
 Jag ger dig magt öfwer nordens slätter.

Och ur den ewiga köldens häften
 Steg polens jette i morgonväkten,
 Omornad, bister, med snöig hjesfa
 Och dödens frossa i andedrägten.

Han gick som lien, han gick som wälten
 Med tyfsta fjät öfwer åkerfälten,
 Och der han andades, röfo watten
 Och axen täcktes med silfwerbälten

Du wårens talltraft i daggens glitter,
 Hur har det tyfstat, ditt ljuswa qwitter?
 Du höstens waka i rönnens krona,
 Säg, hwi så stum du på klafen fitter?

Du fjö, hwi slutar din wåg att brusfa?
 Du skog, hwi mins ej din gren att susfa?
 Du ängens blomma med duswen stängel,
 Hwi har du glömt med din doft oss tjusa?

Du gröna ax, o du löftesrika,
 Wår mödas barn och wårt hopp tillika,
 Hur blef din kärna i hast så bitter?
 Hur har du hjerta att nu oss swika?

Allt är förwandladt. Naturen tiger
 Och stum sitt offer åt Herren wiger.
 Hög, ofördunklad, i tyft tillbedjan
 Den klara solen på fästet stiger.

III. Morgonen.

Nu är en morgon klar och blid.
 Nu är den glada skördetid,
 Och mödans frukter stunda.
 Hwi kastar då den natt, som flytt,
 Sin skugga öfver oss på nytt,
 Och hvarför är nu allt förbytt
 Och allt så annorlunda?

Hwi stadnar odlarn, blek af skräck,
 Vid gulnad teg och wisnad häck,
 Och hvarför gråta barnen?
 Hwi rynkas fadrens ögonbryn?
 Hwi lyftes modrens blick mot skyn?
 Hwi skäller ingen hund i byn?
 Hwi malar icke qvarnen?

I natt har här en engel gått.
 Han skiftat ut vår ärsda lott
 Och mejat fältens gröda.
 I natt han oss att wakna bjöd
 Ur drömmen om vårt öfverslöd,
 Att, liksom förr, mot frost och nöd
 I kamp för lifwet blöda.

Så är det skedt. I denna natt
 Har Herren tagit bort den skatt,
 Som rost och mal förtära.

Vi ha ej wal. Från denna dag,
 En annan skatt, en annan lag,
 Ett annat lif med andra drag
 Vi måste nu begära.

Wälan, wi äro fattiga,
 Vi äro ringa, swaga, ja,
 När skickelserna hwälfwa.
 I armod våra fäder bott,
 I armod deras lycka grott,
 I armod ha på Gud de trott
 Och dernäst på sig sjelfwa.

Med stenet af ett rikt förwärf
 Kom högnod, welkighet, förderf
 Till våra enkla dygder.
 Då mjuktade vår wiljas stål,
 Och lifwets njutning blef vårt mål,
 Vi sysslade med flärd och prål
 Och glömde fädrens dygder.

Vår Gud war icke mer, som förr,
 En wäktare för kojans dörr,
 En hämnare för brottet.
 Vi gjorde nya gudar af
 Det wirke, som vår lusta gaf,
 Och undra nu, att denna staf
 Ej rätt will fylla måttet.

Wi gåfwo våra barn ej mer
 I arf den tro, som styrka ger
 Att trotsa alla öden.
 De lyfsnade på tidens ljud,
 De lärde böcker, sedebud,
 Men lärde ej att frukta Gud
 I lifwet och i döden.

En sluttande, en wädlig ban
 Emot en strandlös ocean
 Är wisst den wäg wi famlat.
 Hwem säger huru långt wi gått
 I våra willors öfvermått,
 Hwem mäter morgondagens lott,
 Om icke wägen ramlat?

Wi wille icke wända om,
 Och se, en nattens engel kom
 Och slog omfull wår kupa.
 Begrafne uti nordens snö,
 Wi måste kämpa eller dö ;
 Det wacklande, det waka rö
 Skall utan misfund stupa.

På horisonten bakom oss
 Skref uti eld historiens blos
 Hur folken wäga stora,
 Hur blott de starka lefwa, men
 Hur de förklemade gå hän

Och framtidslöft som rännisen
 I färret sig förlora.

Det folk blef fritt, det folk blef rikt
 Och ärekrönt och segerwigdt,
 Som, stödt på hällebergen
 Af Herrens fruktan, byggt sitt bo
 På flärdlös kraft och fäders tro.
 Det folk, som swel i sjelfswiff ro,
 Förkrympte snart, som dwergen.

All hjeltekraft, all ädel glöd
 Har wuxit under kamp och nöd,
 Försakelse och fara.
 Det herrligaste på wår jord
 Har gästtat fattigdomens bord;
 Hwi blygs du, folk i högans nord,
 Att starkt och fattigt wara?

O arma land, o rika land,
 Du sköna, offerkrönta strand,
 Som polens isar gärdat,
 Till hwilka wärf har Herrens röst
 Dig forat ut i tidens höst,
 När så wid nödens modersbröst
 Han tusen år dig härdat?

Böj dig i stoftet för hans bud,
 Och sen stå upp, war stark i Gud,

Att all din nöd betvinga!
 Och lef, när dagens suck förgår,
 Odödligt än i tusen år,
 Att vittna hvad Guds magt förmår,
 Guds magt uti de ringa!

I Finlands winter.

O, land af is, o, luft af snö,
 O, frusna wåg i fjettrad sjö,
 O, bleka, sorgsna, döda sol,
 Begrafwen wid en öde pol,
 Hur kan så kär du wara?
 O, Finlands jord, hur kan, så arm,
 Du ega än en hydda warm
 Att töa upp en menskobarm!

Din wår är kort, din sommar slut
 I sjelfwa knoppningens minut.
 Du ler en dag i färg och doft,
 Om qwällen är din fägring stoft
 I höstens kulna dimma.
 Ditt blåa öga skådar gladt
 Ur tusen sjöar upp, för att
 Bortslodna långt i winternatt.

Ditt skönsta löje är en tår
 Af fruset rim i björkens hår.

Din blomstergård är byggd af snö
 På rutans glas och dömd att dö
 Vid första sol som dagas.
 Din rifa skatt, din perlekrans
 Och snödemantens ystra dans
 Är winterfrost och öfenglans.

Alltfrån vår späda barndoms tid
 Lät du oss ståda nöd och strid,
 En bädd af kärlek med mossor på,
 Ett golf af din granit, den grå,
 Som inga mödor tämja.
 En ringa hydda var vår värld;
 Den sol, som lyst vår hufvudgård,
 Är furans flamma på vår hård.

Vi fannade med hårdig arm
 Din hårda, frusna modersbarm,
 Vi sådde vår uti ditt bröst
 Och bergade så ofta höst,
 Men sådde ständigt åter.
 Vi skördade ju stormens brus,
 Vi sågo aska, blod och grus,
 Men sådde hopp och sådde ljus.

O, land af snö, o fosterland,
 Hvad hemlig tjuusning bär din strand,
 Att du för oss, fast arm och hård,
 Är mera kär, än rosegård

Och ljuswa blomsteröar?
 Hur kan, så rikt på swiket hopp,
 Så ständigt dödad i din knopp,
 Du i vår kärlek blomstra opp?

Ack, dyrast ej i lifwet är
 Det, som oss fröjd och lön beskär,
 Men högst wid det vår själ är fäst,
 För hwilket wi ha lidit mest
 Och våra tårar strömmat.
 Och därför, därför, hårda land,
 Så oupplösligt fast du band
 Vårt hjerta wid din kulna strand.

Och därför sjunger skaldens sång
 Om sommarsol och wattensprång,
 Och därför ljuder lärkans röst
 I fjerran bortom natt och höst
 Ur djupet af vår längtan.
 Och hälften af vårt lif förgår
 I wäntan på en skymt af vår,
 Som speglar sig i sakna'ns tår.

Men ingen natt vår kärlek ser;
 Der snögar ingen winter mer,
 Der hungrar ingen bitter nöd,
 Der andas lif, der växer bröd,
 Och dödens dimmor dagas.
 Den hwita drifwan blommar grön,

Den frusna tegen ger oss lön,
Den mulna himlen hör vår bön.

Vårt hjertas land, vår winterbygd,
O, värm dig i vår kärleks skygd!
Var rikt i oss! Var ljust och gladt!
Ur skuggan af den mörka natt
Din döda sol skall klarna,
Och Finlands jord, ej mera arm,
Skall ega än en hydda warm
Att tina upp en menskobarm.

Fåglalåt.

En liten fågel qwittrar på vårens kala gren,
När alla drifsvor smälta nu i blida.
Han sjunger ur sitt hjerta, förgäten och allen,
När många röster jollra, många qwida.
Swem lyfsnar på hans wisa, när tiden är så mörk?
Det wet den höga furan, det wet den smärta björk,
Det weta alla, alla de, som lida.

Hur skall det land ej frysa uti den höga nord,
Som kläder af sin pels, de gröna skogar?
Hur skall det land ej hungra, som dukar fattigt bord
Med öfwerflöd från andras rika logar,
Som kläder sig i silke, när ofta brödet brast,

Som sofwer, medan andra arbeta utan rast,
Och som föraktar egna verk och plogar?

När då den fulna winden från polen strömmar hit,
Så finner han det sköna landet naket,
Och när han sopar med sig all lön för odlarns flit,
Då tryta snart kalafen i gemaket.
Då trampar man på släpen, champagnen dunstar bort,
Och wellig ro förwandlas till häpnad innan kort,
Och allt, som sofwer, skakas plötsligt wakert.

Då samlas många gästwor, då brytes mångt bröd;
Swad kärlek gifwer, det må ingen klandra.
Den ena strör ut smulor utaf sitt öfwerflöd,
Och sista kakan bryter glad den andra.
Dock wet jag trene gästwor, som bringa bättre lön;
De heta: enkla seder och arbete och bön:
Med dem kan tryggt ett folk i drifwor wandra.

Från bergen smyger frosten till låga dalens fred,
Från bergen ock de rika bäckar flöda;
Från höjderna har flården till folket stigit ned,
Från höjderna skall ljuset flården döda.
I dalens skugga bygger ett folk af kärnfrisk rot:
Det lider utan klagan, det stupar utan knot;
Men är det starkt, så skall det ej förblöda.

Och will du, barn af höjden, än lysa till fåglalåt
Och tyda med ditt hjerta ut dess gåta,

Så dela rikt din kärlek åt hvarje smärtans gråt,
 Att Herren må ditt slösta pund förlåta;
 Men med ditt föredöme och dela kraften ut:
 Vef enkelt! Bed! Arbeta! Då skall och Gud till slut
 I glädje wända sorgerna, som gråta.

Ynglingens drömmar.

Wid fjärdens strand, i gröna björkens skugga,
 Der är min barndoms undangömda bo.
 De milda majregn öfwer ängen dugga,
 Och bäcken sorlar der i qwällens ro.
 Jag minns dem än. Jag ser min fader stanna
 Allwarligt lugn wid våra lekars larm;
 Jag ser min moder huldt wår djerfhet banna
 Och stryka locken från min brynta panna
 Och knäppa tröjan kring min ystra barm.

Hur ofta der wid qwällens fista ljusning
 Jag wände drömmande från stogen hem
 Och lysnade på mörka furors susning
 Och hörde sagor sucka uti dem.
 Och när i morgonsolens glans, den höga,
 För fläkten fladdrade min julles flagg,
 Då lekte framtids syner för mitt öga,
 Jag såg najaderna i skimret löga
 Och elfworna fly bort på ängens dagg.

Sen drog jag bort till skolas lärda dater,
 Till knottrig lexa och en styf karbas
 Och brottades med stojande kamrater
 Och slog min boll mot skyn i skämt och ras.
 Jag tumlade på bäckens högsta branter
 I wintersnön på mina skidors par
 Och slogs med nordanvindar och pedanter,
 Till dess i hwirfsweldamm af folianter
 Med stolt betyg det till examen bar.

Nu är den leken lyktad. Står jag redan
 Vid målet? Nej det wiker för min fot.
 Gif mig en werld att kämpa för, och sedan
 Gif mig en annan werld att kämpa mot!
 Swad will du, hjerta? Det må lifwet swara,
 När jag dess fordran och dess lön har känt.
 Mitt första fall, det är ändock att vara
 I lust och nöd, i frid och fröjd och fara
 En fri, en glad, en rass, en finst student.

Må bäcken jollra bort sitt brus
 I perleregn och westansus:
 Jag är den djerswa forsens wåg,
 Som brusar wild i håg.
 Jag är den unga floden, som
 Går framåt och ej ser sig om
 Och bräcker mur och bryter wall
 I omotståndligt fall.

Jag gnistan är, Promethei arf,
 I natten af ett tidehvarf
 Jag sprungit friff ur lifwets hård,
 Att lysa högt en werld.
 Om uti brand, om uti glans,
 I lågor eller stjernors dans,
 Det wet jag icke än. Men warm
 Slår gnistan i min barm.

Dock — är jag floden, will jag älskad skölja
 Med lugnadts brus, i sakta silfwerbölja
 Den strand, der Hon, min ljuswa flicka, går.
 Och är jag gnistan, will jag lik en stjerna
 I qvällen lysa mina drömmars tärna
 Och regna en demant i hennes hår.

Mitt lif, min bragd, min stolthet och min ära,
 Allt will till offer jag den hulda bära
 I dalens frid, der blott zefiren lys.
 Wid hennes barm, när hjertats flammor brinna,
 Skall lifwets sorg, skall lifwets strid förswinna
 Uti en dröm, en suck, en tår, en kyss!

Upp, son af ditt land!
 Ditt land är i fara,
 Dess ynglingaskara
 Behöfwer din hand!

— Kom till min famn, kom till mitt unga hjerta,
 O yngling, kom till dina drömmars brud!

Nej, intet moln skall våra himlar swärta,
 Och ingen orm i dessa rosor hjerta
 Skall fläcka våra hjertans tro för Gud.

Ditt land är i nöd!
 Dess ära är fläckad,
 Dess mandom är gäckad.
 Till seger och död!

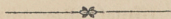
— O, dröj hos mig! . . . Nej, fly från dessa dalar!
 Min älskling, gå! Dig binder intet band.
 Jag är den lön, som farorna betalar,
 Min kärlek alla dina sår hugswalar . . .
 Gå! . . . Brist, mitt hjerta! Vef, mitt fosterland!

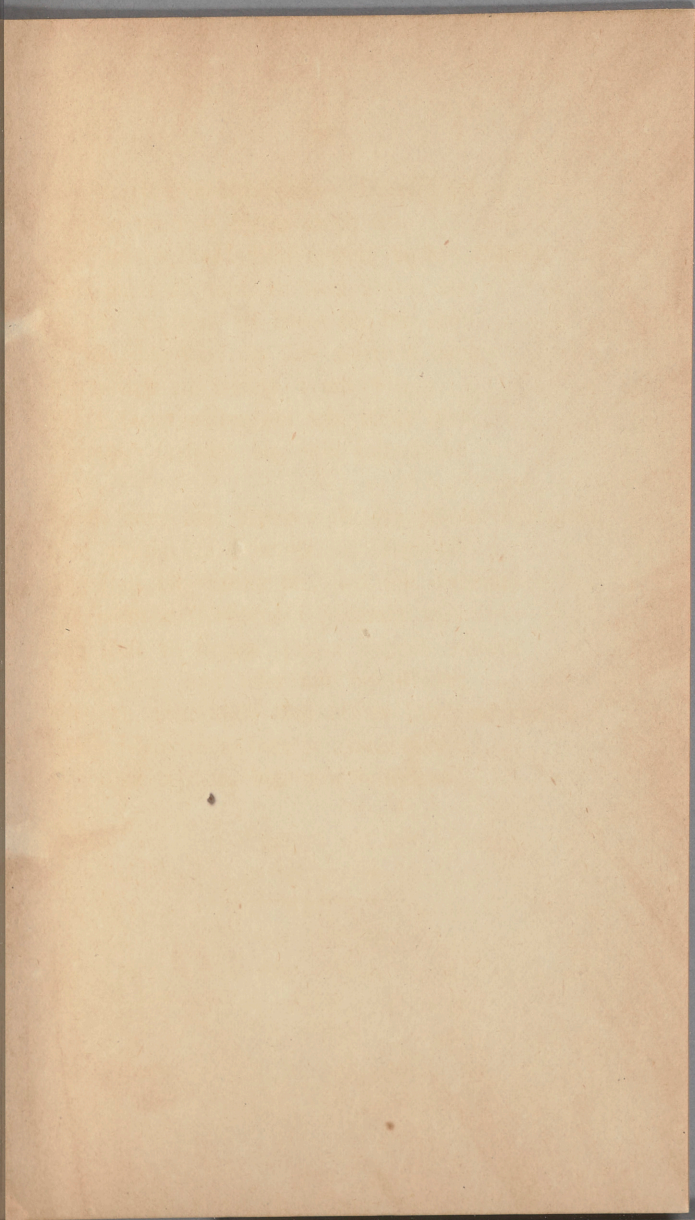
Från kärlekens famn
 Flyg stolt till din bana,
 Och fall på din fana
 För Finlands namn!

Mitt fosterland! För dig i alla öden
 Min bästa kraft jag ödmjuk offra will.
 Schwad du gifwer, lifwet eller döden,
 Jag följer dig, jag hör dig ewigt till.
 Om då på fridens, om på stridens bana
 Du kallar mig en dag, se här min hand!
 Han skall ej swika, o mitt land, din fana.
 Ditt stora namn skall mig till bragder mana . . .
 Må Gud beskydda dig, mitt fosterland!

Jag vuxit wid ditt hjerta. Outplånligt
 Har du uti mitt hjerta vuxit in.
 Min faders land! Min moders hydda! Sönligt
 Will jag i all min sträfwan blifwa din.
 O, gör mig wis att leswa för din ära,
 O, gör mig stark att lösa mörkrets band,
 Att hwarje tid i werk, i ord, i lära
 Må häfdens vittne om min kärlek bära . . .
 Må Gud beskydda dig, mitt fosterland!

Swad mer, om, droppen lif, jag glömd försvinner,
 Om, gnistan lif, i natten jag förgår;
 Jag skall bli regnets tår, som tyft förrinner
 Och wattnar skördarna i Finlands wår.
 Jag skall bli strålen, som i sorgens midnatt
 Ur brustna skyar lyser upp din strand;
 Men du, mitt land, skall blifwa stort, wälsignadt
 Långt sedan denna arm i döden dignat. . . .
 Må Gud beskydda dig, mitt fosterland!

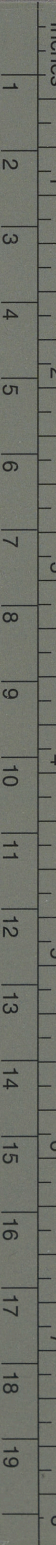

För Skolorna:

- Kuneberg, J. L., Elgshyttarne. En dikt i nio sånger. Kart. 50 p.
- " —, Julqvällen. En dikt i tre sånger. Kart. 50 p.
- " —, Hanna. En dikt i tre sånger. Kart. 50 p.
- " —, Kung Fjalar. En dikt i fem sånger. Kart. 50 p.
- " —, Madeschda. En dikt i nio sånger. Kart. 50 p.
- " —, Fänrik Ståls Sagner. En samling sånger. I. Inb. 75 p.
- Bremer, K. B., Poetisk läsebok för Finlands ungdom. Inb. 3 mk.
- Topelius, J., Läsebok för de lägsta läroverken i Finland. Andra kursen. Boken om vårt land. Fjerde upplagan. Med 43 trädsnitt. Inb. 3 mk.
- Collan, K., Läsebok på prosa för Finlands ungdom, innehållande valda stycken af inhemska författare på svenska språket. Tredje upplagan tillökad med några minnesrunor och karakteristiker. Inb. 3 mk.

Helsingfors i Oktober 1883.

G. W. Edlunds Förlagsexpedition.

Centimetres

Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

- Blue
- Cyan
- Green
- Yellow
- Red
- Magenta
- White
- 3/Color
- Black

